

O PXOM DE VIGO DESTRÚE O RURAL

A tipoloxía predominante nas parroquias de Vigo, é de vivendas unifamiliares, o novo plan xeral debe ter en conta tal circunstancia, e evitar a previsión de edificacións en altura nas novas unidades de actuación, particularmente, nas proximidades das vivendas unifamiliares preexistentes.

A parroquia, é unha realidade cultural e territorial típica galega, que constitúe o núcleo celular da vida local do pobo galego e o seu auténtico aceno de identidade, e por iso unha realidade social e xurídica a protexer e preservar. Así se desprende do recoñecemento que para coas parroquias resulta, entre outras disposicións normativas, da LO 4/1981, 1 de Outubro, que aproba o Estatuto de Autonomía de Galicia, ou a lei 5/1997, 22 de Xullo reguladora da Administración Local de Galicia, que dota ás parroquias de condicións de ente local de carácter territorial, atendendo á súa longa tradición como tal, o seu valor etnográfico e a súa consideración como ente vertebrador e aglutinante da vida local, ao que tamén refire a lei Galega de desenvolvemento comarcal.

Sendo absolutamente predominante nas parroquias de Vigo a tipoloxía edificatoria baixa, e máis concretamente, a edificación unifamiliar, cabe convir que a masiva previsión de edificación en altura, leva unha notable lesión para as parroquias, e para os valores etnográficos, culturais e sociolóxicos dos seus poboadores, considerando o colectivo veciñal que subscribe o presente escrito, que tales limiares resultarían manifestamente excedidos, se tal como faise no documento obxecto deste escrito, xeneralízase a edificación en altura nas parroquias de Vigo, converténdoa nunha zona ou contorna similar, nalgúns casos á zona de COIA, co consecuente impacto para os seus actuais veciños, que verán como radicalmente se transforma o seu modo de vida e relacións sociais, máxime se como resulta do documento obxecto das súas alegacións ao PXOM, prevese tal edificación en altura en inmediata colindancia con núcleos de vivendas preexistentes, sitas en zonas de solo urbano consolidado.

En definitiva, apuntando que non é de intención deste colectivo veciñal, imposibilitar o desenvolvemento da Cidade de Vigo, e sendo evidente, que a planificación urbanística presenta unha grande repercusión sobre o aspecto social das zonas rurais, ao supor unha radical transformación da contorna dos seus veciños, así como unha conversión radical dos usos urbanísticos tradicionais, xa que, cando menos a edificación en altura proxectada, se límite e se adecue ás edificacións existentes..

O planeamento do PXOM de Vigo, debe incorporar tanto como solo urbano consolidado e por iso excluír da zona de solo urbano non consolidado a moitas propiedades, ameazas con **APR** (Área de Planeamento Remitido) nos rurais de Vigo.

Devandita esixencia vén motivada polo carácter regulado da clasificación das diferentes categorías do solo segundo a lexislación vixente, en concreto na lei 6/98 de Réxime do Solo e Valoracións con remisión á normativa autonómica á hora da definición dos conceptos de solo urbano consolidado e non consolidado (Artigo 28 da Lei 6/98 que remite ao Artigo 12 da lei 9/2002 do Parlamento de Galicia).

Non resta marxe de manobra para o planificador municipal para modificar devandita conceptualización legal das diferentes categorías de solo e dentro de cada unha os seus diversos graos, como é constante xurisprudencia destacando dela a seguinte:

STSJ de Galicia de 18 de Decembro de 1997 (a lei Juris 497/1998 que literalmente sinala:

Di a TS S 9 Febreiro 1994, que (polo que se refire á primeira das indicadas pretensións-clasificación do solo litigioso como urbano, importa recordar que a discrecionalidade característica do planeamento maniféstase claramente á hora de configurar o solo urbanizable e non urbanizable. Pero tal discrecionalidade opera dentro dun conxunto de límites de entre os cales é de destacar agora o que deriva do carácter regulado do solo urbano. A definición con rango legal do solo urbano constitúe un límite á potestade do planeamento pois a lei, Artigo 78 a TR LS, determina que a clasificación dun terreo como tal solo urbano depende do feito físico da urbanización ou consolidación da edificación, de xeito que a ADMINISTRACIÓN QUEDA VINCULADA POR UNHA REALIDADE QUE HA DE REFLECTIR NAS SÚAS DETERMINACIÓNS CLASIFICATORIAS. Así o vén declarando reiteradamente a xurisprudencia, SS 27 Xaneiro e 30 Decembro 1986, 27 Xaneiro e 21 Setembro 1987, 8 Marzo 1988, 20 Marzo e 17 Xuño 1989, 5 e 19 Febreiro 90, 8 Xullo 1991, 23 Xuño 1992, etc. que subliña que a clasificación do solo como urbano constitúe un imperativo legal que non queda ao arbitrio do planificador que ha de definilo en función da realidade dos feitos.

Nos casos precedentes tidos en conta para clasificar o terreo como urbano na aprobacional provisional do PXOM de Vigo, súmase con plena eficacia, nos planos de servizos, no que resulta claramente que a maioría dos terreos en cuestión contan cos de abastecemento de auga, evacuación de augas, e acceso rodado, resultando o de subministración de electricidade do conxunto de actuacións e da inmediatez con terreos xa edificados.

Neste punto interesa resaltar o informe previo á aprobación inicial emitido pola Consellería de Política Territorial onde xa pon de manifesto semellantes irregularidades. Así, en concreto sinálase na páxina 6, de xeito textual:

A clasificación de solo que se propón precisa dunha detallada xustificación non relativo ó cumprimento dos requisitos que establece a lei 9/2002 (artigos 11,13, 14 e 15, especialmente se teñen presentes os seguintes feitos, que precisan igualmente dunha xustificación polo miúdo:

Que os terreos que se atopan en situacións aparentemente idénticas se lles outorgue diferentes clasificacións en solo urbano, ou se inclúen en sectores de solo urbanizable ou mesmo quedan clasificadas como solo rústico, e en puntos moi concretos como solo de núcleo rural.

O feito de que a continuidade entre pezas de solo urbano se produza en diversos lugares por ámbitos de solo urbano non consolidado, que deste modo fraccionarían a suposta teórica “malla”.

O novo Plan Xeral de Vigo é unha oportunidade para corrixir erros cometidos e afrontar o crecemento da nosa cidade de maneira que o mesmo sexa respectuoso co medio natural, o medio ambiente e a paisaxe, patrimonio histórico e a paisaxe cultural do territorio e que os espazos urbanos planéense á medida dos cidadáns.

Desgraciadamente a actuación que se contempla nas zonas rurais, segue na dirección do modelo de urbanismo caótico e xerador dun importante impacto ambiental e unha horrible impacto paisaxístico.

Efectivamente as zonas afectadas posúen desde tempo unhas características propias e consolidadas desde o punto de vista urbano como son o tipo de vivendas, a relación coa contorna e o modo de vida. Pódese dicir que o rural de Vigo, son zonas de baixo impacto ambiental e cunhas condicións de habitabilidade idóneas que deben de ser respectadas en conta á hora de realizar actuacións sobre as mesmas que poidan levar procesos de degradacións importantes.

A urbanización deste tipo de zonas require, xa que logo, estudos complexos que midan o impacto que poden causar as actuacións a realizar e os prexuízos futuros que as mesmas van causar.

Neste senso, enténdese que de levarse a cabo o exposto as consecuencias negativas para este rural serán entre outras:

Degradación total das zonas, que pasará de ter unha ordenación característica por uso residencial sen masificación e con espazos verdes e naturais a ter unha ordenación puramente urbana, masificada e con considerable diminución ecolóxica.

Gran impacto paisaxístico pola destrución de zonas de alta calidade visual e a introdución de elementos discordantes tales como viarios e edificios con grandes alturas.

Gran impacto ecolóxico ao degradar a segunda liña de costa e interromper a conexión de espazos naturais o que restará calidade ambiental ao espazo costeiro.

Seria alteración da unidade paisaxística da Ría de Vigo que choca frontalmente coa tan publicitada intención de abrir Vigo ao mar.

O PXOM de Vigo, elimina o 6% da actual superficie agrícola e o 17% da superficie forestal. Reduce gravemente a diversidade biolóxica, cunha extinción de especies vexetais e animais.

Reduce a franxa de policía das canles dos ríos de 100 a 25 metros, non respecta as franxas de protección de costas de 100 metros (Estado) 200 metros (Xunta de Galicia), e destrúe acuíferos e humidais valiosos.

O PXOM non xustifica a necesidade da Rolda de Vigo nin estuda alternativas viables. As evidencias mostran que a Rolda é a punta de lanza para a urbanización masiva do rural. O goberno municipal non avalía o grave impacto ambiental e paisaxístico, a destrución de vivendas que provoca e a destrución do patrimonio arqueolóxico existente.

O impacto ambiental da Rolda, que non se avaliou con rigor no PXOM, é severo tanto polo impacto directo de ocupación, pois destrúe masas forestais e paisaxes valiosas, como polos numerosos impactos ecolóxicos e socioeconómicos, de tipo indirecto e acumulativo, da súa construción e funcionamento. Afecta a varios ríos e bosques de ribeira cualificados como enclaves de especial protección polo propio Plan; produce unha extensa fragmentación de ecosistemas e un efecto barreira prexudicial para o movemento da fauna e a conservación dos usos agrarios tradicionais; degrada a calidade visual dunha paisaxe atractiva polos desmontes en áreas de forte pendente e a intrusión visual desta infraestrutura lineal; afecta de forma moi negativa e irreversible a un valioso patrimonio arqueolóxico; destrúe numerosas vivendas que se interpón no seu trazado; amplifica os impactos ambientais negativos dun modelo de transporte insostible, que é unha fonte relevante de contaminación acústica e atmosférica.

Vigo, 8 setembro 2006